

Pelerinul

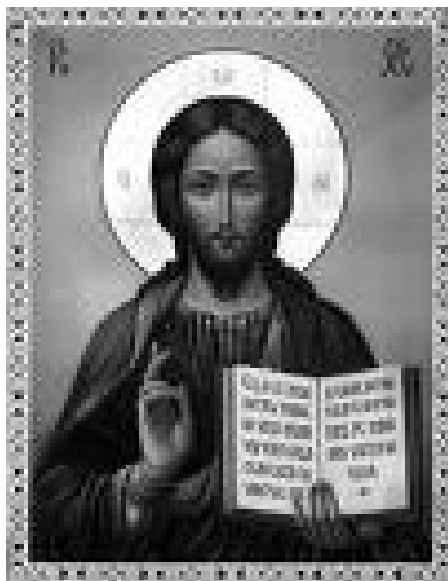
Periodic de informare și educație creștin-ortodoxă

Iulie
2009
Anul II
Nr. 19 (14)

8 pagini

MAXIME ȘI CUGETĂRI CREȘTINE

- Când bate la ușă cel rău, lasă-L pe Isus să răspundă.
- Nu putem intra în Cer dacă mai înainte nu a intrat Cerul în noi.
- Cereri mari duc la răspunsuri mari pentru că rugăciunea mișcă mâinile care mișcă lumea.
- Nu ești gata să trăiești până nu ești gata să mori.
- Dacă creștinii n-ar fi copii lui Dumnezeu, Satan n-ar încerca să-i facă să se îndoiască de faptul că sunt.
- Cred în Dumnezeu așa cum cred în răsăritul soarelui. Nu pentru că îl văd ci pentru că văd tot ce atinge. (C.S. Lewis)
- Nu există oameni atât de buni ca să se mântuiască singuri – dar nici atât de răi să nu poată fi mântuiți de Dumnezeu
- Putem sluji fără iubire dar nu putem iubi fără slujire.
- Dacă nu găsești nici o cale de ieșire, încearcă privind în sus!
- Dumnezeu va avea grijă de lucrurile prin care treci, tu ai grijă cum treci prin ele!
- Prieten îți este cel ce știe totul despre tine și totuși te place.
- Prietenii sunt ca și curcubeul: îți luminează viața când ai trecut printr-o furtună.
- Prietenia este ca și vinul: se face mai bună cu trecerea timpului.

- Orice om vrea să fie apreciat. Deci dacă apreciezi pe cineva, nu păstra secret acest lucru. (Mary K. Ash)
- Învață din greșelile altora; viața e prea scurtă pentru a le face tu însuși pe toate.
- Când nu-ți rămâne decât Dumnezeu, vei descoperi că Dumnezeu îți este suficient.
- Dacă vezi pe cineva fără zâmbet, dă-i unul de-al tău!
- Cei ce umblă cu Dumnezeu nu vor fi în pas cu lumea.
- Dacă vrei să faci lucruri mari trebuie să rămâi mic.
- Fiecare vrea să trăiască pe vârful muntelui, însă toată fericirea și creșterea vin în timp ce îl urci!
- Am ținut multe lucruri în mână și le-am pierdut, dar ceea ce am încredințat în mâinile lui Dumnezeu este al meu și astăzi.
- Nu te teme de moarte; cu cât murim mai repede cu atât avem mai mult timp să fim nemuritori
- Cu Dumnezeu alături nu te poți pierde în mulțime.
- Pentru creștin cerul se pronunță: A-C-A-S-Ă.
- Și El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei. (2 Cor 5:15)
- O Biblie uzată de mult citit e semnul unui suflet bine hrănit.
- Problema pe care o constituie creștinul de rând este că e numai un creștin de rând.
- Unii creștini nu fac nimic; dar nu există nici un creștin care să n-aibă nimic de făcut.

Din cuprins:

- ❖ Cugetări și citate creștine – pag. 1
- ❖ Sfinți prăznuți – pag. 2
- ❖ Îndreptar de viață creștină – pag. 3
- ❖ Mărgăritare pentru suflet – pag. 3
- ❖ Evanghelia Duminicii - pag. 4

- ❖ Viața în parohie - pag. 5
- ❖ Plante din grădina Domnului – pag. 5
- ❖ Din învățăturile Sfinților Părinți – pag. 6
- ❖ Locuri binecuvântate – pag. 7
- ❖ Pagina micului creștin – pag. 8

Sfinți prăznuiți

Sf. Prooroc Ilie Tesviteanul – 20 iulie (înălțarea sa la cer)

Sfântul și marele Profet Ilie, acest înger întrupat în carne ce a primit de la Dumnezeu puterea de a deschide și închide cerurile, era de origine din Tesvi din Galaad.

Se spune că la nașterea sa tatăl său a văzut oameni îmbrăcați în alb învelindu-l în scutece de foc și, dându-i numele, i-au dat să mănânce o flacăra, simbol al râvnii pentru Dumnezeu care l-a mistuit

de-a lungul întregii sale vieți.

Pe vremea când Ahab a urcat pe tronul regatului din Nord, lipsa de pioșenie și depravarea predecesorilor săi ajunse la culme. Încurajat de soția sa, respingătoarea Izabel, el îi persecută pe Profeti și pe toți oamenii rămași credincioși lui Dumnezeu și se închina idolilor Baal și Astarte. Profetul Ilie se duse atunci la rege și îi spuse: "Domnul e viu, Dumnezeul Armatei, Dumnezeul lui Israel, în fața căruia stau astăzi! Nu, nu va fi în acești ani nici rouă nici ploaie decât prin cuvânt din gura mea!". La cuvintele Profetului o secetă groaznică se abătuse atunci, ca febra, asupra pământului, cu speranța că foametea va face pe poporul lui Israel să se căiască și să se întoarcă la credință.

Din porunca lui Dumnezeu, Profetul părăsi ținutul lui Israel și se duse la râul de Chorrath (Kerith), aflat dincolo de Iordan. Se adăpă cu apa cascadei iar Domnul îi trimise corbi - pentru a-i duce pâine dimineața și carne seara. Când cascada secă și ea, Dumnezeu își trimise slujitorul său la Sarepta din Sidon, lăsându-l să vadă de-a lungul drumului efectele dezastruoase ale secetei, pentru a trezi în el mila. Ilie ajunse la o văduvă saracă, păgână, care aduna lemne pentru a coace pâine pentru ea și fiul său. În ciuda sărăciei în care se afla, ea puse înainte de toate datoria ospitalității și îndată ce Profetul i-o ceru, ea îi pregăti o pâine, cu făina și uleiul pe care le mai avea. Primi fără întârziere răsplata ospitalității sale: la cuvântul Profetului, covata sa cu făină și urciul său cu ulei nu se mai goliră până la revenirea ploii. Trecuseră câteva zile de când Ilie era găzduit la această văduvă când iată că fiul ei muri. Cum femeia, în durerea ei, îl acuză pe omul lui Dumnezeu că ar fi adus nenorocirea asupra casei ei, Ilie îl luă pe copil, îl urcă la etaj acolo unde locuia el și după ce a suflat de trei ori asupra trupului neînsuflețit chemându-l cu strigăte puternice pe Dumnezeu, el îl înapoie pe tânărul băiat viu mamei sale, profetind astfel învierea morților.

Seceta își abătuse nenorocirea peste tot ținutul de peste trei ani, dar Dumnezeu, respectând jurământul Profetului său, nu voia să își arate mila mai înainte ca Ilie să fi înțeles că el nu dorește moartea păcătoșilor ci întoarcerea lor la credință. Îl trimise deci pe Profet la regele Ahab, pentru a-i anunța că urgia avea în curând să înceteze. Ilie, se arată în fața regelui care rămase surprins să îl vadă venind liber și îl invită să adune pe tot poporul lui Israel pe muntele Carmel ca martor al

confruntării sale cu cei 450 de profeti ai lui Baal și cei 400 de profeti ai pădurilor sacre întreținuți de infama Izabel. El ceru ca doi tauri să fie pregătiți pentru sacrificiu și să fie așezați pe rug, dar fără să aprindă focul și îi lăsă pe falșii profeti să aducă primii sacrificii. Aceștia îl invocară cu strigăte pe Baal, tăindu-și carnea, din zori până în seară, dar în zadar. Ilie râdea de ei, încurajându-i să strige mai tare, de teamă ca zeul lor să nu fi adormit sau să nu fie ocupat cu alte treburi. La venirea serii, Profetul înălță un Altar cu 12 pietre, reprezentând cele 12 seminții ale lui Israel, săpă un șanț larg în jurul Altarului, pe care puse taurul jupuit de piele, și porunci să fie vărsată, în trei rânduri, apă din belșug peste victimă, astfel încât să se umple șanțul. Apoi adresă spre cer un strigăt puternic, invocându-l pe Dumnezeul lui Abraham, lui Isaac și al lui Iacov. Pe dată coboră foc din cer, devorând jertfa, lemnul și apa. Tot poporul căzu atunci cu fața la pământ strigând: "Cu adevărat Domnul este singurul Dumnezeu". După aceasta Ilie omorâ toți falșii prooroci. El îl anunță apoi pe Ahab că seceta avea în curând să înceteze, apoi urcă în vârful Carmelului și, plecându-se asupra pământului, cu capul între genunchi și mintea adunată în inimă, începu să se roage.

Când regina Isabel află de masacrul profetilor săi, se enervă cumplit și se jură să se răzbune. Urmărit pentru a fi omorât a mers 40 de zile prin pustiu până la muntele lui Dumnezeu, Horeb. Intră în adâncul stâncii în care se ascunsese în trecut Moise și Dumnezeu îi vorbi noaptea. Ilie răspunse: "Sânt plin de sânguină pentru Domnul atot-puternic căci fiii lui Israel au părăsit legământul Tău, au doborât Altarele Tale și Ți-au ucis Profetii, am rămas singur iar ei încearcă să îmi ia viața". Domnul îi spuse că, departe de a fi singurul dintre drepti, alți șapte mii de Israeliti nu își plecaseră genunchii în fața lui Baal și îi porunci să se întoarcă pe același drum pentru a unge pe Hazael ca rege al Siriei și pe Iehu ca rege al lui Israel, apoi pe Elisei ca urmaș. Găsindu-l pe Elisei, Ilie își aruncă peste el haina lui făcându-l discipolul său.

Profetul Ilie, fu trimis de Domnul în Samaria și spuse regelui că nefericirea avea să se abată peste toată casa lui Ahab, căinții aveau să sfâșie trupul lui Isabel pe zidul de față de la Yizreel. La aceste cuvinte, regele fu cuprins de căință: își sfâșie hainele, se îmbracă cu un sac și ținu post. Domnul aprobă pocăința lui și anunță prin Profetul Său că nu va da frâu liber mâniei Sale decât sub domnia fiului său.

După 15 ani de profetii, îndeplinind misiunea pe care i-o încredințase Dumnezeu, Ilie, însoțit de Elisei care nu voia să își părăsească învățătorul se duseră la Ierihon. Când Elisei îi ceru să primească înădită parte din harul său profetic, Ilie îi răspunse: "Dacă mă vei vedea pe când voi fi înălțat la cer, așa ți se va da". Și pe când mergeau ei astfel prin pustiu tăifăsuind, un car de foc tras de cai scăpărători apărură între ei. Ilie urcă în car și fu "ca" luat în cer într-un rotocol, în timp ce Elisei striga: "Părinte, Părinte, carul lui Israel și caii săi!". El luă haina Profetului care căzuse peste el și lovind apele de două ori putu să traverseze Iordanul, salutat de Fiii Profetului care strigau: "Duhul lui Ilie s-a lăsat asupra lui Elisei!".

Astfel înălțat în înălțimi cu trupul, Profetul Ilie prefigura Înălțarea Domnului Nostu Iisus Hristos iar prin trimiterea hainei sale peste discipolul său, el vestea coborârea Sfântului Duh în ziua Rusaliilor.

ÎNDREPTAR DE VIAȚĂ CREȘTINĂ

Prezența copiilor în Biserică, de multe ori foarte „simțibilă” prin gesturi firești ale copilăriei

Copiii fac Sfânta Biserică mai frumoasă, mai vie și chiar mai rugătoare, plină de viață. Copiii au propria lor dinamică, propriul lor mod de a se manifesta, de aceea părinții nu trebuie să creadă că copii trebuie să stea bătuți în cuie în Biserică.

Biserica nu-i deplină fără copii în ea. E ca și cum Maica Domnului nu L-ar avea pe Pruncul Hristos în brațe! Cam așa ar fi o Biserică fără copii.

În esență, părinții trebuie să-și țină în brațe copii la Liturghie trebuie să-i lase să zburde cât e de zburdat, dar din când în când să-i ajute să înțeleagă, când vor crește, că Biserica nu este spațiu al zburdălniciei, ci un spațiu al împăcării cu Dumnezeu.

Copii trebuiesc învățați de mici că locul lor de joacă înaintea slujbei este în curtea Bisericii înaintea începerii Sfintei Liturghii propriu-zise copii trebuiesc aduși de mamele sau de tați lor în Sfânta Biserică. Am constatat că în ce măsură lasă părinții copiii lor să se simtă în largul lor în Sfânta Biserică, și părinții vin fără griji, pentru că nimeni – chiar dacă unii cârtesc și îi judecă mental – n-are curaj să rostească public critica sa, și astfel sunt eliberați, într-un fel sau altul, de grija certării în permanență sau a obstrucționării copiilor în gesturile lor. Și cu timpul copii învață singuri să se cenzureze. Mie asta mi se pare maximum de libertate: să te autocenzurezi în propriile tale manifestări. Copiii care sunt în Biserică și care, pe măsură ce a trecut timpul, au căpătat o libertate absolută de gest în Biserică și crescând în vârstă, nici unul dintre ei nu a mai avut excesele pe care le-au avut la primile 15-

20 de Liturghii. Până la urmă, Sfânta Biserică este și un spațiu al pedagogiei în Duh Sfânt. Ori, pedagogie în Duh Sfânt înseamnă inclusiv această capacitate a ființei umane de a fi educată în Mântuitorul Iisus Hristos, spre Înviere ...

Acum la încheierea acestui articol aș dori să redau câteva versete din Sfânta Scriptură adresându-mă părinților care trebuie să-și amintească de vorbele Mântuitorului Iisus Hristos spuse ucenicilor:

„Și El, chemând la Sine un copil, l-a pus în mijlocul lor, și le-a zis: Adevărat vă spun: De nu vă veți reveni și nu veți fi precum copiii, nu veți intra în Împărăția Cerurilor. Cel ce primește un copil întru numele Meu, pe Mine Mă primește.”

Evangelia după Matei (18,2-3,5)

Mărgăritare pentru suflet...

“Sfanta” blândețe

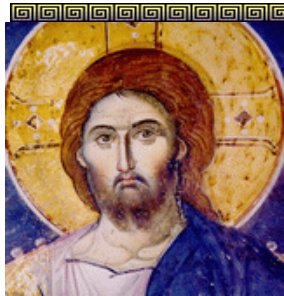
de Atanasie, egumen al Sfintei Manastiri Grigoriu - Sfântul Munte Athos

O, ce drag și dulce-mi este
omul blând și cumpătat!
Când altul m-a împilat
la ce bun să-l fi mustrat?
Piere oare-a să turbare,
auzind a mea mustrare?

Când prinde-a se-nverșuna,
de-aș începe-a-i da răspuns,
într-o clipă, chiar ca el,
turbat și eu am ajuns.

Însă-n ceasul învrăjbirii
buzele-mi n-or să grăiască,
ci-aștepta-voi, potolit,
norii să se risipească.

Nedreptatea voi zdobi-o
mai apoi, blând, cu raădare,
și-auzi-mă-voi mai bine,
nerănit de-nverșunare.

EVANGHELIA

Duminicii a șasea după Rusalii – a vindecării slăbănogului din Capernaum (Mt 9, 1-8)

Evangelistiile rânduite de Biserică, ce s-au citit și se vor citi în aceste duminici Îl vor arăta tot timpul pe Mântuitorul Iisus Hristos ca Domn și Dumnezeu. Mergea prin sate și prin cetăți pentru a propovădui *cuvântul* (Mc. 2, 2) și prin puterea *cuvântului* tămăduia pe cei bolnavi și mângâia pe cei lipsiți, arătând că nu era un *Oarecare*, încât în urma întâlnirii cu El, oamenii, *văzând acestea, s-au înspăimântat și au slăvit pe Dumnezeu, Cel care dă oamenilor asemenea putere* (v. 8). Așadar căuta prin *mersul* Lui să arate că este Fiul lui Dumnezeu *Cel Ce ridică păcatele lumii* (Ioan 1, 29).

În această postură îl vedem și în evanghelia de azi. Ni se spune că a *intrat iarăși în Capernaum* (Mc 2, 1), prima oară mergând în sinagogă, unde în urma învățării poporului a vindecat un om cu un duh necurat (Mc. 1, 21-23), ceea ce a produs o mare spaimă și multe întrebări (v. 27). Această primă apariție în *orașul lui Naum* a făcut să se umple *îndată* casa în care era, nemaifiind loc nici măcar în fața ușii (Mc 2, 1), la a doua Lui venire. Domnul și de această dată le propovăduiește *cuvântul*. Totuși evanghelistul Marcu nu ne spune nimic despre ce *cuvânt* este vorba, dar Matei ne spune că pe când se plimba pe lângă Marea Galileii, prin Capernaum, unde a locuit, a început să propovăduiască și să spună: *Pocățiți-vă că s-a apropiat împărăția cerurilor* (Mt. 4, 13-17). Printre cei care au aflat că Iisus este în cetate, se numărau și patru oameni care aveau o cerere la Iisus. Problema lor era un cunoscut, un prieten, care era *slăbănog*, adică bolnav. Aceștia au auzit că Iisus este singurul ce poate să le rezolve problema. Neputând intra pe ușă, din cauza mulțimii, au îndrăznit să dea la o parte acoperișul casei și au coborât trupul bolnavului prin acea spărtură. Această îndrăzneală a celor patru a făcut ca Mântuitorul să fie impresionat, iar pentru *credința lor* să-i spună slăbănogului: *Fiule, iertate îți sunt păcatele tale!* (Mt 8, 2).

Dar se pare că ceva nu se leagă: cei patru au venit parcă pentru altceva, am putea spune! Au venit pentru a-l vedea pe cel în suferință vindecat, mai mult, nu au venit doar ei singuri să-L roage pentru această vindecare, ci au adus și *nodul cel pentru dezlegare*. Și ca răspuns pentru toată truda lor Iisus îl iartă de păcate. Ce legătură au păcatele cu bolile? Păcatele sunt ale sufletului și nu se văd iar bolile sunt ale trupului și chiar

dacă nu se văd ele se simt, făcându-și de multe ori evidentă prezența? Așadar ce treabă are una cu cealaltă?

Mergând pe firul cuvântului Sfintei Scripturi observăm că de fiecare dată când Iisus Domnul face o vindecare trupească, înainte de acest act El se ocupă de tratarea sufletului. Așa se întâmplă în cazul femeii cu scurgere (Mt. 9, 22), cei orbi (Mt. 9, 29), femeia cananeiancă (Mt. 15, 28), femeia gârbovă de doisprezece ani (Mc. 5, 34), vindecarea lui Bartimeu (Mc. 10, 32), cei zece leproși (Lc. 17, 19), tot așa se petrece și cu acest slăbănog care după ce este vindecat de bolile sufletești este vindecat și de cele trupești (v. 11). Doar în felul acesta se poate ajunge la vindecarea cea adevărată, pentru că numai Iisus Hristos poate să aducă iertarea păcatelor.

De multe ori cei care cer să fie vindecați sunt îndreptățiți să o facă. Poate că au acasă copii pe care trebuie să îi crească sau trebuie să-și întrețină părinții care sunt bolnavi sau bătrâni, dar sunt și cazuri, când cei bolnavi nu sunt nevoiți să ceară vindecare! Cum se poate acest lucru? Sunt două categorii de oameni în această situație: unii care toată viața lor și-au petrecut-o în tot felul de desfătări, neângrijindu-se trupul lor, darămite de suflet, prin abuzuri de băutură, stupefiante, droguri (aici se află și cofeina, tutunul, despre care s-a demonstrat științific că sunt nocive), desfrânare, avorturi și orice lucru făcut fără cumpătare; majoritatea oamenilor din această categorie, au săvârșit aceste fapte până la treizeci de ani, până când organismul uman este în continuă creștere spre maturitate, iar după această vârstă ei recurg la tot felul de doctori și tratamente, vroind să dobândească ceea ce au pierdut. O altă categorie de oameni ce nu cer ca să fie vindecați de bolile lor, din contră ei cer de la Dumnezeu să îi vindece pe apropiații lor sau chiar să le dea lor bolile cele mai mari, sunt cei aleși, sfinții. Aceștia se comportă astfel din prea multă iubire de aproape și de Dumnezeu. Ignățiu de Loyola concluzionează asupra celor suferinzi astfel: *să nu iubim și să nu vrem mai mult sănătatea decât boala, bogăția decât sărăcia, cinstea decât ocara, viața lungă decât cea scurtă, ci să dorim și să alegem doar pe acelea care ne călăuzesc spre menirea pentru care suntem creați, de a-L lăuda pe Dumnezeu.*

VIAȚA ÎN PAROHIE

Cele două mâini

Ce vezi, dragul meu cititor, când privești la mâinile tale? Adică, la mâinile pe care Dumnezeu ți le-a dat, pentru o vreme, ca să-L bucuri cu fiecare clipă de rodul lor. Cum crezi că privește Dumnezeu la ele? Dar, dacă ți le-ar cere acum înapoi, crezi că le-ar mai recunoaște?

Privesc cu un ochi la mâinile mele și cu un ochi la mâinile celorlalți. În biserică e mai simplu...comparațiile decurg mai ușor...mâini de tot felul: mai aspre, mai fine, mai albe, mai roșii, mai înnegrite de soare sau de pigmenți, mai osoase, mai cărnoase, după cum ne-a dat Dumnezeu și după cum muncim cu ce ne-a dat.

Ce diferiți suntem...și ce lucruri diferite se pot face cu zece degete, fie bune, fie rele.

Aici în parohie, prin îndemnul Duhului lui Dumnezeu, părintele ne învață treptat despre valoarea pe care o avem sau am pierdut-o și care am putea-o câpăta în ochii lui Dumnezeu, care a investit atât de mult în noi și continuă să investească: dragoste fără sfârșit, fără să obosească.

Dumnezeu ne-a creat ca pe o unitate complexă prin diversitate și ne-a dat valoare pentru a munci lucruri de valoare. Și după cum muncim cu mâinile noastre în Ogorul Evangheliei și Dumnezeu face ca mintea noastră să muncească sănătos „eu, înțelepciunea, am ca locuință mintea, și pot născoci cele mai chibzuite planuri” (Pilde – 8,12). Și toate acestea spre desăvârșire, după spusele sfinților părinți: de – săvârșire cu înțelepciune a lucrării divine și și anume dragostea sfântă și curată și fără de margini.

Și oare de ce îmi comparăm într-un moment de slăbiciune mâinile mele cu ale celorlalți? Pentru ce să înalț sau să cobor mâinile mele față de celelalte, când pot privi cu amândoi ochii cum Dumnezeu dorește să le înalț spre lauda Sa cât mai sus, prin ceea ce am de făcut cu ele: rugăciunea.

Rugăciunea de laudă și mulțumire prin orice mișcare; nu pumni, ci mângâiere, nu o despărțire veșnică, ci o împreunare - de ce două? a omului cu Dumnezeu la rugăciune; când? permanent, pentru că omul nu poate fără ajutorul lui Dumnezeu, prin semenul său.

Rezultă deci o ecuație foarte simplă, pe care părintele duhovnic încearcă să o exerseze în viața noastră spirituală și nu numai: rugăciune + muncă = o miniatură a Raiului Ceresc; adică, puțină dragoste, cu puțină dragoste = o dragoste mai mare; mai multă dragoste, cu mai multă dragoste = o dragoste mai mare și tot așa.. până la deplinătatea dragostei divine. Și cum asta în afara Bisericii care este „stâlpul și temelie adevărului” (I Timotei 3, 15)? Aici, părintele duhovnic este „tata cu mâini lungi”, care ne cuprinde pe toți în rugăciune și la muncă și atunci când vrem să uităm de aproapele nostru sau chiar de noi înșine.

E „tata cu mâini lungi” pentru că ajunge prin harul primit până la Cer, ca să ne ducă truda sufletească, a ceea ce vedem noi „Rai”, pentru ca să le coboare spre noi, cu ceea ce Dumnezeu știe că e Rai. Suntem chemați la fericire, iar mâinile pe care Dumnezeu ni le-a dat ar trebui să ne amintească mereu de acest lucru și le avem, ca acest lucru să fie posibil. Mulțumim lui Dumnezeu!

Plante din Grădina Domnului

Măcriș

Denumire științifică: *Rumex acetosa* Fam. Polygonaceae.

Denumiri populare:

corlegeni, cratica de grădină, dragavei, glojdani, iarba măcriș, macrici, măcriș bun, măcriș de munte, mocriș, schiaz, ștevie.

În tradiția populară: decoctul frunzelor se lua ca răcoritor contra fierbințelii la friguri. Ceaiul se mai lua în bolile de rinichi.

Acțiune farmacologică: aperitiv, laxativ, alcalinizant, diuretic, depurativ, antiscorbutic.

Contraindicații: sunt interzise la cei cu afecțiuni pulmonare ca astm, artrism, gută, reumatism, colici nefrotice.

Recomandat pentru:: abcese, acnee, afecțiuni digestive, afecțiuni ale nervilor periferici, afrodisiac, boli de ficat, cancer, diaree, furuncule, gastrită, hepatită, imunitate scăzută, intoxicații ale organismului, paralizie, pareze, pecingine, tumori, ulcer.

Preparare:

-Frunzele se pot consuma ca atare sau în diferite preparate culinare.

-Rădăcina mărunțită se va pune 2 lingurițe la 250 ml apă. Se va fierbe timp de 10 minute după care se va strecura. Se pot consuma 2 astfel de cani pe zi.

-Rădăcina făcută pulbere se va amesteca cu alte plante în funcție de afecțiune și se va lua un vârf de cuțit sau chiar o linguriță de praf de 3 ori pe zi. Se va ține în gură timp de 10 minute după care se va înghiți cu puțină apă. Este unul din tratamentele cele mai eficiente.

-Cataplasme de frunze fierde se pun pe abcese, furuncule, tumori albe (artrite tuberculoase cronice, cu umflarea țesuturilor).

**DIN ÎNVĂȚĂTURILE SFINȚILOR
PĂRINȚI**

**NE VORBEȘTE
PĂRINTELE CLEOPA**

DESPRE AVORT

-continuarea articolului din numărul
precedent-

Dar Dumnezeu va lăsa nepedepsiți pe cei ce distrug sămânța și țarina unde se zămislesc prunci? Să-și aducă aminte femeile cele ucigașe de copii, de Cain care a făcut o singură ucidere și s-a pedepsit încă din viață cu șapte feluri de pedepse. Întâi a fost blestemat de Dumnezeu pe pământ. A doua pedeapsă să lucreze pământul. A treia că nu-i dădea lui pământul tăria și roadele sale. A patra pedeapsă i-a fost suspinarea. A cincea, tremurarea. A șasea, să fie el depărtat de la fața lui Dumnezeu. A șaptea pedeapsă a lui Cain, era semnul ce i l-a pus Dumnezeu ca să nu-l ucidă nimeni din cei ce îl vor afla pe el (Facere 4, 9-14).

Deci, cum vor scăpa de pedepsele vremelnice și veșnice acele mame care-și ucid copiii lor? Care dintre fiarele pământului și-au ucis cândva puii lor? Și cum se va arăta femeia ucigașă de prunci înaintea lui Dumnezeu, fiind mai rea decât toate fiarele pământului? Aceleași pedepse vor primi și acei soți care se păzesc prin diferite mijloace de a nu naște copii, deoarece intenția lor este aceeași, de a omorî pruncii și de a opri zămislirea zidirii lui Dumnezeu.

Sfânta Biserică ar putea accepta o reglementare a nașterilor din motive sociale ca: foamete, boli, lipsă etc.?

Biserica lui Hristos nu poate niciodată aproba uciderea de prunci (avortul, paza etc.), pentru orice motive. Mântuitorul ne-a spus că sufletul omului este mai scump decât orice pe lume (Matei 16, 26; Marcu 8, 36-37). Apoi, cum să aprobe Biserica în vreun fel pierzarea sufletelor omenești? Cine ar putea răscumpăra atâtea suflete care se pierd prin ucidere, necreștinați și neluminați prin Sfântul Botez, singurul care poate ierta păcatul strămoșesc și cele personale? Cum ar aproba vreo Biserică creștină să se omoare sufletele copiilor, mai ales neavând Sfântul Botez? Căci știm că tot omul "este zămislit în păcate" și

numai prin Botez se unește cu Hristos și devine fiu al Bisericii (Psalm 50, 5; 57, 3; Iov 15, 14; 25, 4; Isaia 4, 8; Ioan 3, 6). Deci, cine va avea îndrăzneală din cei ce conduc Biserica lui Hristos, să aprobe oarecare pogorământ femeilor creștine pentru uciderea copiilor? Cine ar îngădui această fărădelege, să aprobe uciderea pruncilor, fiind sub păcatul strămoșesc și fără lumina Sfântului Botez? Eu cred că această fărădelege nu va aproba-o Biserica lui Hristos niciodată, aducându-și aminte de cuvintele Domnului care zice: "Ce va da omul în schimb pentru sufletul său" (Matei 16, 26).

Dumnezeu este Tatăl sufletelor noastre (Numeri 27, 16; Evrei 12, 9; Matei 6, 9). Apoi, cine va îndrăzni să dea voie a se pierde un suflet care este creat de Tatăl nostru cel din ceruri? El a creat sufletul nostru și l-a înzestrat cu nemurire. Deci, cum ar fi posibil să aprobe Biserica lui Dumnezeu să se omoare sufletele cele înzestrate cu nemurire de Creatorul lor neavând dumnezeiescul Botez, care este semnul curățirii păcatelor și al renașterii prin apă și Duh? (Ioan 3, 3-5; Romani 6, 3; Efeseni 5, 26; [cenzurat] 3, 5). Sau care din fețele bisericești va îndrăzni să aprobe în vreun fel uciderea pruncilor din motive sociale? Oare nu ne spune nouă Mântuitorul: "Nu vă îngrijiți pentru viața voastră ce veți mânca, nici pentru trupul vostru cu ce vă veți îmbrăca. Au nu este viața mai mare decât hrana și trupul decât îmbrăcămintea? Priviți la păsările cerului, că nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în hambare și Tatăl vostru ceresc le hrănește pe ele. Oare nu sunteți voi mai de preț decât ele? Și cine din voi grijindu-se poate să adauge staturii sale un cot? Luați seama la crinii câmpului cum cresc; nu se ostenesc, nici nu torc; și vă spun vouă că nici Solomon în toată mărirea lui nu s-a îmbrăcat ca unul din aceștia.

Iar dacă pe iarba câmpului, care astăzi este și mâine se aruncă în cuptor, Dumnezeu așa o îmbracă, oare nu cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor? Deci nu purtați de grijă zicând: ce vom mânca, ce vom bea sau cu ce ne vom îmbrăca?" (Matei 6, 25-31) că toate acestea păgânii le caută. Iar dacă și de boli se tem femeile care nasc, spre a nu se îmbolnăvi, atunci să ducă viața de înfrânare, de curăție și de post, căci după mărturia Sfântului Vasile cel Mare, cele mai multe boli vin asupra omului din cauza neînfrânării și a necumpătării de la cele vătămătoare.

(VA URMA)

Extras din cartea "Lumina și Faptele Credinței",
de Arhim Cleopa Ilie și Arhim. Ioanichie Balan. Ed. Mitropoliei Moldovei și
Bucovinei, Iași 2002

LOCURI BINECUVÂNTATE...

SCHITUL PAHOMIE

O bucată de rai sprijină un munte

Fiind situat pe teritoriul localității Băile Olănești (comuna Bărbătești), județul Vâlcea, la aproximativ 30 km de Rm. Vâlcea, sub crestele Munților Căpățânii, accesul la această așezare monahală se face pe DN 64A, Râmnicu Vâlcea - Băile Olănești trecând prin Păușești-Măglași, virând la stânga spre satul Cheia, apoi pe Valea Cheii, pe un drum forestier practicabil și accesibil și cu mijloace auto, până la Izvorul Frumos, care țâșnește de sub steiul de stâncă lung de aproape 50 de metri, pe care este clădită biserica schitului, având hramul *"Sfântul Prooroc Ilie Tesviteanul"*.

La Băile Olănești, acum cinci veacuri, a fost construit un schit într-o scobitură din stâncă. Priveliștea e năucitoare: ai impresia că în orice moment, bucata imensă de piatră care stă pe acoperișul schitului îl poate strivi.

Amețitoare e și priveliștea din jur: pereți de stâncă înveliți în mușchi și țurțuri, cascade și pâraie care se strecoară prin covorul de frunze.

Covoarele nesfârșite de frunze arămii, stâncile îmbrăcate în mușchi și împodobite cu țurțuri îmbracă masivul Buila Vânturarița din Munții Căpățânii.

Acolo, pe la 1.500, un călugăr pe nume Pahomie și un haiduc au început să ridice într-o grotă din stâncă un lăcaș închinat Domnului. Legenda spune că pustnicul ar fi fost un mare domnitor, care fugea din calea unui vrăjmaș împreună cu un oștean de încredere.

Ca să aibă ce mânca, acesta ar fi început să jefuiască boierii din ținuturile din preajmă. După moartea lor, schitul Pahomie a fost părăsit până în

1880. Mulți ani mai târziu, biserica a fost refăcută, iar aici și-a dus traiul un singur călugăr.

Acum, doar cinci monahi trăiesc în pustietatea munților. Le dau însă binețe sutele de turiști care vin aici în fiecare an.

În apropierea schitului descoperi alte minuni, de această dată nu făurite de om, ci de natură.

Dacă nu te mai sature de frumusețile zonei, găsești locuri de cazare și masă în stațiunea Băile Olănești, la 11 kilometri de schitul Pahomie.

Mai întâi, trebuie să vezi locul și să te apropii de el cu sfială. E cu neputință să nu te impresioneze. În modestia ei de sălaș ciobănesc, mănăstirea are ceva simfonic, monumental. Clădită ciudat, chiar pe verticala stâncii, bisericuța Cuviosului pare un ultim reper teluric.

De la ea în sus, nu mai urmează nimic, decât cerul și stelele, Dumnezeu și sfinții. Imaginea bisericii, cu tâmpla sprijinită cumva duios de umărul nemișcat al muntelui, îți taie răsuflarea. E un capăt de lume. Jos, la poartă, pe o stâncă năpădită de mușchi, se prăvale în șiroiri nervoase una dintre cele mai spectaculoase cascade. I se spune "Izvorul frumos" și se însoțește minunat cu troița cu Hristos rastignit și fără prihană. Deasupra, pe teșitura pieptului de munte ce ocrotește biserica, o iederă uriașă întruchipează barba și ochii milostivi ai lui Iisus. Fără voie, tresari. Când ajungi la Pahomie, trebuie să păstrezi tăcerea. Întreaga mănăstire e o icoană, un altar de biserică.

Ca să atingi înălțimea schitului Pahomie, trebuie să vrei cu adevărat și să ceri mereu ajutor în rugăciune. Buila e un loc cu totul special, plin de peșteri și grote necercetate vreodată. E Athosul nostru românesc, e muntele cel sfânt, cu schituri și chilii modeste, ce se ridică în trepte din ce în ce mai aspre până sus, spre vârf: Sărăcineni, Iezerul, Pătrunsa. Impasibil și tăcut, muntele îți cercetează cugetul sau râvna și, într-un târziu, decide: te lasă, purtându-te ușor de mână, sau te întoarce definitiv din drum.

Pentru informații, anunțuri și sugestii ne puteți contacta pe adresa:

Redacția „Pelerinul”

Sibiu, cod 550200 str. Nicolae Teclu nr. 41, ap. 3

e-mail: revistapelerinul@yahoo.com

Telefon: 0762357203; 0728179693;

Pagina micului creștin

Sinceritate

În timpul războiului, viața era tare grea și oamenii sufereau de foame. Dar un om bogat s-a hotărât să-i ajute pe cei sărmani și a trimis vorbă în tot târgul că, din ziua următoare, el va oferi pâine oricărui copil și asta fără nici un ban. A doua zi, încă din zori, mulți prichindei se strânseseră în fața casei în care locuia omul atât de bun la suflet. Când acesta a apărut cu niște coșuri mari, pline cu pâine, copiii s-au repezit, îmbrâncindu-se, lovindu-se, căutând fiecare să apuce o pâine cât mai mare. Fiecare, cum pune mâna pe câte o pâine, o lua la goană, bucuros fiindcă prinsese o bucată mai mare.

Dar omul a observat că undeva, la marginea curții, aștepta cuminte o fetiță. După ce toți ceilalți copii și-au ales ce pâini au vrut și au plecat cu ele, fetița s-a apropiat și ea de primul coș și s-a uitat în el. Dar acolo nu mai rămăsese nimic. A căutat și în cel de-al doilea coș, dar și acesta era gol. Spre bucuria ei, pe fundul celui de-al treilea coș a găsit o pâinică mică, mică, pe care nici un copil nu o băgase în seamă. Fetița a luat-o, a mulțumit frumos pentru pâine și a plecat spre casă. Toată ziua a stat omul și s-a gândit la cum se purtase acea fată și, ca urmare, a dat poruncă la bucătărie să fie coaptă o pâine mică, dar în care să fie puși 10 galbeni. Apoi, dimineată, a așezat pâinica deasupra celorlalte pâini și a ieșit iarăși cu toate coșurile în curte, unde copiii deja se strânseseră și așteptau nerăbdători. Din nou s-au repezit și s-au luat la harță. La sfârșit, fetița noastră, care așteptase cuminte, ca și în ziua precedentă, s-a ales tot cu pâinea cea mai mică, singura rămasă. Și de această dată, i-a mulțumit frumos omului și s-a grăbit spre casă, unde mama ei o aștepta. Când s-au așezat la masă și femeia a rupt pâinea, ce să vezi?! Galbenii s-au răsturnat pe masă din aluatul proaspăt.

- Vai, s-a speriat mama, ce să fie cu acești bani? Dacă banii au ajuns din greșeală în pâinea adusă de tine? Poate i-au căzut brutarului, în timp ce frământa aluatul. Ia-i și du-i imediat înapoi!

S-a întors fetița la casa omului și i-a dat acestuia toți banii, spunându-i cum mama ei i-a găsit

în pâinica primită. Privind-o cu drag, omul i-a răspuns:

- Banii aceia nu au ajuns întâmplător acolo. După ce am văzut ieri cum ai avut răbdare și cum te-ai mulțumit chiar și cu mai puțin, am hotărât să te răsplătesc. Astăzi, am văzut și cât ești de cinstită, fiindcă ai fi putut păstra totul, dar tu mi-ai adus banii înapoi. Drept răsplată, în fiecare dimineață când vei veni să iei și tu o pâinică, vei primi și câte zece galbeni.

Doamne, ce bucuroasă a fost fetița. Nu știa cum să-i mulțumească omului pentru atâta bunătate. S-a dus în fugă la mama ei și ia dat bănuții, după care i-a povestit totul, iar mama a povățuit-o și de această dată, iar fata i-a urmat sfatul.

Așa se face că, de atunci, în fiecare dimineață, când primea galbenii, fata se ducea în mijlocul celorlalți copii și împărțea cu ei toți bănuții. Știa că și ceilalți au nevoie de milostenie la fel de mult ca și ea.

*“Sărăcia sau bogăția nu pot învinge
DRAGOSTEA, dar DRAGOSTEA poate învinge și
sărăcia și bogăția.”*

Sfântul Ioan Gură de Aur

PELERINUL – este o revistă editată de Cercul studenților „Acasă cu tinerii creștini” și se adresează tuturor oamenilor credincioși, cu inimă bună.

Conținutul articolelor este realizat de:

Ovidiu Ciobotă, Raluca Ciobotă, Ionuț Nacu, Dan Nisipeanu,
Olimpia Burian, Mirela Stanciu